

иконата на свети Димитра, отправи измъчен поглед към бранническото му, сурово лице.

Не... не е справедливо това, което мисля да извърша. Не е угодно богу. Да покажа думата си, да почерня душата си...

Той закри лице с ръце. Жестоко бе това, което се искаше от един самодържец.

Защото той се бореше и страдеше не за себе си, за личното си благо, а за благото на цял един народ, за бъдещето и царството на цяло едно царство...

Нима трябваше да жертвува пред доброто на родината и най-скъпото, което имаше? По-скъпо от живота. По-скъпо от децата му.

Своята християнска съвест. Чистотата на сърцето...

О, колко бе тежко да бъдеш велик човек и велик цар... За да бъде велик цар и управник, той трябваше да покаже най-святото човешко чувство в себе си: вярността, прямотата на духа, честността на думата...

Но затова пък държавата му щеше да бъде мощна и велика, а хората в нея щяха в мир и довольство да обръщат главите си, да отглеждат децата си, да пасат безбройните си стада. В границите на широката хемска империя, народите на полуострова бяха най-сетне намерили жадуваното от векове разбирателство, за да могат с общи усилия да бранят земите на децата си от нечестиви пришълци. Крале, князе и деспоти бяха смирили самолюбието си и за общото благо бяха свели чело пред върховната власт на прославения Търновски самодържец...

Щяха ли някога ^ачуговите подличници да узнаят, с печата на каква жертва той бе отстранил от пътя на народното благо всички тъмни заплахи, всички надигащи се врази, всички измамни приятели?

А ако той предпочиташе да запази чиста висотата на своя дух, то кой щеше да има полза от това? Само той... Един цар не можеше да мисли само за себе си... Така той щеше да пожертвува спокойствието на нощите си, мира на съня си. За да спят спокойно всички очия, на които той бе обещал и велик баща...